Başarı cemaatindir

İsimsiz okuyucumuz: “Bir cemaatin iyilikleri cemaatin, başarısızlıkları nasıl reisin olur?”

Başarı cemaatindir, grubundur, ekibindir, milletindir, toplumundur. Toplu başarılan işlerde kaide budur, hakikat de budur. Başarıyı tabana yaymak, her neferin başarılı olmasını sağlamak ve her ferdin işe katılımını temin etmek için ekip başkanının veya reisin ekipte “biz” ruhunu hâkim kılması şarttır. Ekibin başarılarını reis “ben” yaptım diyerek gasp edemez, “biz” yaptık der ve ekibini onure eder, ekibinin çalışma şevkini arttırır; hakikati de ifade etmiş olur.

Diğer yandan “ben” ifadesinde enâniyet ve benlik tehlikesi vardır ki, başarıyı ve yükselişi önler. Biz ifadesinde bu tehlike yoktur. Üstad Bedîüzzaman’ın ifadesiyle insan kendi “ben”iyle övünürse bunun adı ahlâksızlıktır; fakat ekibiyle, milletiyle, mensubu bulunduğu toplumla iftihar duyması salih ameldir.1
Başarısızlık ise, eğer ekipte bir isyan değil, itaat varsa elbette reisindir. Çünkü itaatkâr bir ekibi reis kendi maslahatına göre yönlendirmektedir. Burada reisin emrini dinlemesi ekip için yeterlidir ve başarıdır. Fakat bu emrin sonucu bir başarısızlığa doğru giderse bunun bedelini ekip değil, reis öder.

Milletin hakkı olan başarıyı, iftiharı ve övgüyü milletin reisine ve başkanına vermek ve millete hiç başarı payı vermemek eşyanın tabiatına zıttır, gerçekle çelişir. Keza, reis ve başkanın hatalarını ve yanlışlarını açık yüreklilikle söylemek, hatadan dönmesine ve daha iyi işler yapmasına zemin hazırladığı gibi, tarihe de ışık tutar. Bir çok toplumsal hatadan da dönülmüş olur. Nitekim Üstad Bedîüzzaman Hazretleri, bir cemaatin olgun davranışlarıyla ve atılımlarıyla meydana gelen iyiliklerin, başarıların ve şereflerin o cemaat fertlerine taksim edilmesi gerektiğini; kötülüklerin, başarısızlıkların, tahribatın ve zayiatın ise reisin tedbirsizliğine ve kusurlarına verilmesi gerektiğini kaydeder.2

Sorumluluk almak ve bedel ödemek liderlik vasfının şenindendir.

Dipnotlar:

1- Divân-ı Harb-i Örfî ve Sünûhât, s. 80.

2- Şuâlar, s. 513.